

[Poul Møller.]

der var økonomiske problemer, det var kun udlandets købsproblemer, der gav os vanskeligheder. Dagen efter kronesænkningen skal man gribe til foranstaltninger af denne karakter.

Jeg skal imidlertid gerne gå ind på den høje regerings tankegang og stille mig selv det spørgsmål: hvis det nu virkelig gælder beskæftigelsen, hvis denne kronenedskæring, hvad jeg ikke havde fantasi til at forestille mig, med alle dens øvrige ulykker over for folket også skulle medføre en trussel for beskæftigelsen, kan disse foranstaltninger så hjælpe? Hvad er meningen med dem? Kan de lette på arbejdsmarkedet, således at vi får mere beskæftigelse og mindre arbejdsløshed?

Meningen er naturligvis, at prisstigningerne ved devalueringen, ved kronesænkningen, skal slå igennem, således at forbruget hos borgerne tvinges ned. Det er den enkle og klare mening, og derfor må man tage en pristalsportion fra den ene gruppe af befolkningen og lægge en ekstraskat på den anden gruppe af befolkningen, begge dele med det formål at presse forbruget ned, således at man ikke længere køber den samme mængde varer, som man har kunnet købe før kronesænkningen, men køber færre varer. Og det gør man altså samme år, som man har indført en merværdiafgift på milliardbeløb for at tvinge forbruget ned, en afgift, som man ikke har givet dækning for gennem lønsystemet, og samme år som man har gennemført — fra næste år — højere direkte skatter.

Men hvad sker der nu, hvis vi får et lavere forbrug? Jeg indrømmer, jeg ikke er økonom, men jeg kan da forestille mig, at lavere forbrug fører til lavere omsætning, og jeg kan da også forestille mig, at lavere omsætning fører til lavere beskæftigelse. Det må vist være logisk og ganske uomtvisteligt. Derfor stiller vi lægmænd os det spørgsmål: kan man fremme beskæftigelsen ved at sænke den? Det er det, vi ikke helt forstår. (*Afbrydelse af justitsministeren*). Man kan selvfølgelig føre arbejdskraft over i eksportindustrien, hvis eksportindustrien står og trænger til arbejdskraft, men når justitsministeren kommer med dette logiske argument, skulle han gå ud til eksportindustrien og spørge, om den mangler arbejdskraft. Der er

intet, der i vor nuværende eksportindustrielle situation tyder på, at eksportindustrien mangler arbejdskraft. Det, man gør, er, at de, der skal producere til hjemmemarkedet, tvinges ned i beskæftigelse i håb om, at de andre, nemlig eksportindustrien, så vil beskæftige dem.

Det, der sker, er jo, at disse forslag bevirker en forbrugsnedgang på omkring 1.000 mill. kr. Det er ganske enkelt. Når vi lægger tallene sammen, bliver det en forbrugsnedgang på omkring 1.000 mill. kr. Kan man vinde mere end dette, så vinder man noget beskæftigelsesmæssigt. Kan man ikke vinde mere end de 1.000 millioner ved et eksportfremstød ud over det, der sker umiddelbart ved devalueringen, ved kronenedskæringen, så taber man i den samlede beskæftigelse. Alt dette fører til, at vi stiller os meget skeptisk over for regeringens forslag. Enten må regeringen under udvalgsbehandlingen fremlægge et materiale, der sandsynliggør, at disse forslag er rigtige, og som må vise, at vi befinder os i en langt mere alvorlig og dystre situation økonomisk, end regeringen hidtil har givet udtryk for. Hvis det er tilfældet, at regeringen i udvalgsforhandlingerne og under anden behandling her kan dokumentere, at landets økonomiske stilling er svagere, end den hidtil har sagt, så kan man måske begynde at overveje denne situation. Eller også er man atter på et vildspor.

Jeg skal herefter gennemgå de forskellige økonomiske forslag, der her foreligger.

Først dyrtidsportionen. Lønmodtagernes organisationsledere har tilsyneladende her ydet et offer. Det er i sig selv anerkendelsesværdigt. Jeg kan nok undre mig over, hvorfor udtalelserne fra de forskellige organisationer ikke findes i bemærkningerne. Netop i går udtalte statsministeren over for mig, at regeringen havde bestemt, at i bemærkningerne skulle der optrykkes alle indhentede udtalelser fra organisationer, der er interesseret i sagen. Jeg går ud fra, at vi kan få disse bemærkninger frem fra samtlige organisationer.

Men jeg kan ikke tilbageholde en frygt for, at selv dette offer er forgæves, fordi det indgår som led i en forkert økonomisk politik, fordi den samlede helhed er skæv. Jeg skal ikke komme ind på det juridisk uhyre besværlige spørgsmål, om disse organisations-